

der skal bestyre vore Midler, skal jeg slet ikke indlade mig paa at have nogen Mening om. Om Monarchiets Finantsminister vil træde ned og ligeoverfor os paatage sig Bestyrelsen af vore Midler, eller om den ærede Indenrigsminister vil tage dem ud af Fælleskassen og forvalte dem, det er mig ligegyldigt, men jeg mener, at vi have en aldeles utvivlsom Fordring paa, at een af Delene skeer, og at Loven altsaa, naar vi forresten gaae ind derpaa, maa fremtræde klar og tydelig som en Besmyndigelse, vi give Indenrigsministeren, til under sit Ansvar at lade Pengene henstaae hos Banquieren, Monarchiets Finantsminister. Jeg tvivler heller ikke om, at man vil finde denne Fordring saa begrundet og havende saamegen sund Forstand for sig, at man ikke vil nægte at gaae ind paa saadanne Forandringer, at Forholdet kan træde klart frem. Man kan henvise os til, at Ingen kan unddrage sig Ansvaret ved at kaste det fra sig; ja det er muligt, men vi have jo havt Tilfælde, hvor Ansvaret har ligget tydeligt og klart for Dagen, og dog have vi seet, hvor vanskeligt det kan være at opnaae endog sin klare og tydelige Ret, naar man ad Rettens Vej skal gjøre den gjældende; men hvor langt vanskeligere vilde det da ikke være, naar Ansvaret laa imellem To, hvoraf hver kastede det over paa den Anden. Under denne Kasten med Ansvar fra den Ene til den Anden, fra Indenrigsministeren til Monarchiets Fællesminister, og tilbage igjen, vilde vor Ret gaae tabt; og derfor forekommer det mig, at vi maae have Spørgsmaalet om Ansvar afgjort klart og simpelt, og iøvrigt med fornødent Hensyn til alle de stedfindende Vanskeligheder og Forhold.

Hvad nu Sagens mere materielle Side angaar, da vil jeg ingentunde ubetinget benegte Hensigtsmæssigheden af, at Kassebeholdningerne for de forskjellige enkelte Landsdele, og ogsaa for Monarchiet, ere under en samlet Bestyrelse. Jeg troer, det maa være indlysende for Enhver, at dersom der var en affondret Bestyrelse for hver af de forskjellige Kassebeholdninger, og man tænker sig, at den holsteenske Kasse havde sin Bestyrelse, den fies-

vigiske sin, Kongerigets sin og Monarchiets sin, saa vilde der kræves større Kassebeholdninger, end naar Kasserne ere samlede under een Bestyrelse (Tscherning: Det troer jeg ikke!). Jo jeg troer, det vil erkendes, at der vil udkræves større Kassebeholdninger, naar den ene Kasse ikke kan komme den anden tilhjælp og skyde til, naar det gjøres fornødent, end naar dette kan skee; jeg troer, at Enhver vil indrømme dette, blot ved at tænke paa sin egen Kasse og tænke sig den i Forbindelse med Andres. Derimod kan jeg jo ikke negte, at uagtet det altsaa i og for sig kan være meget hensigtsmæssigt, at Kassebeholdningerne bestyres under Eet, maa dette tillige være forbundet med visse Gøuteler, dersom der ikke skal væltes altsor store Byrder over paa os. Jeg kan nu ikke Andet end vedvarende være af den Mening, at Kongeriget gjennem Lovforslaget vil komme til at gjøre saa store Opoffrelser, som man med nogenlunde Billighed kan forlange. Jeg indrømmer, at Forholdene ere saaledes, at vi ialtsald bør være beredte paa at gjøre Opoffrelser og paa at understøtte den hele finantstille Statshuusholdning ved fra vor Side at være imødekommende, men vi kunne jo heller ikke overse, at naar vi faae 3 pCt. Rente af vore Penge, saa faae vi kun disse 3 pCt., dersom der er en Forpligtelse for de andre Landsdele til idetmindste at have en vis Kassebeholdning tilstede, thi er der ingen saadan Forpligtelse, saa vil Ingen, som vil skænke denne Sag nogen Opmærksomhed, kunne overse, at vi selv maae skee i Egenkab af en Deel af Monarchiet komme til at udrede $\frac{2}{5}$ af de 3 pCt. af vor Kassebeholdning, vi oppebære som Kongerige. Ved Slutningen af Finantsaaret 1854—55 havde Slesvigs særlige Kasse et Minus af 58,000 Rd. og Holsteens særlige Kasse et Minus af 328,000 Rd., men Kongerigets Kasse en Beholdning af 2,927,000 Rd., og naar man kaster et Blik paa denne Tilstand, vil man indsee, at Hertugdømmernes Minus blev dækket ved et Tilskud af den overskydende Kassebeholdning, som Kongeriget var i Besiddelse af. Jeg vil derfor ogsaa, selv om det foreliggende Lovforslag undergik en saadan Forandring, at Spørgsmaalet om, hvor Ansvar laa, blev afgjort, kun gaae ind derpaa